

ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ - FIRST REFORMED

Σκηνοθεσία- Σενάριο: Πολ Σρέιντερ
Ηθοποιοί: Ίθαν Χοκ, Αμάντα Σέιφριντ, Σεντρίκ Κάιλις,
 Βικτόρια Χιλ, Φίλιπ Έτινγκερ
Φωτογραφία: Αλεξάντερ Ντάνιαν
Μοντάζ: Μπέντζαμιν Ροντρίγκεζ ΤΖ.
Μουσική: Μπράιαν Γουίλιαμς
Κοστούμια: Όλγα Μιλ
Χώρα: Η.Π.Α. (Έγχρωμη)
Διάρκεια: 113'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Fest International Film Festival 2018: Βραβείο της Επιτροπής στον Paul Schrader.
- Montclair Film Festival (MFF) 2018: Βραβείο Narrative Feature Competition
- Venice Film Festival 2017: Βραβείο Green Drop, στον Paul Schrader
- 8 Υποψηφιότητες σε Φεστιβάλ

Πρώην στρατιωτικός και νυν ιερέας μιας επαρχιακής κωμόπολης, ο Τόλερ βασανίζεται από ενοχές και βαθιά θλίψη για το θάνατο του γιου του. Μέσω της νεαρής εγκύου Μέρι, θα γνωρίσει τον σύζυγό της Μάικλ, έναν οικολόγο ακτιβιστή με αυτοκτονικές τάσεις. Λιτό κι εσωτερικό υπαρξιακό δράμα μπρεγκμανικών τόνων, που δεν αποφεύγει όλες τις... αμερικανικές ευκολίες, από τον καλβινιστή σεναριογράφο του «Ταξίτζη» και σκηνοθέτη του «Μίσιμα».

Ο Σρέιντερ δεν κάνει μόνο μια ταινία για την πίστη, την ελπίδα και την ενοχή αλλά ταυτόχρονα ένα σοβαρό και σκεπτόμενο αντιμιλιταριστικό δράμα με ανοιχτές ερωτήσεις για να αποφύγει την ευκολία του διδακτισμού.

Αυστηρό, σκοτεινό και απόλυτα συμφιλιωμένο με την ρυθμ πλευρά του, το νέο φιλμ του Πολ Σρέιντερ είναι ατελές αλλά και συναρπαστικό, όπως ακριβώς και ο ήρωάς του. Επίσημη συμμετοχή στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Βενετίας.

Ο σκορσεζικός «Τελευταίος Πειρασμός» ξεκινά με ένα απόσπασμα από την εισαγωγή του μυθιστορήματος του Νίκου Καζαντζάκη: «Από τη νεότητά μου, η πρωταρχική αγωνία μου ήταν τούτη: η ακατάπαυστη, ανήλεη πάλη ανάμεσα στο πνεύμα και στη σάρκα».

Μεγαλωμένος από φανατικούς καλβινιστές, οι οποίοι του επέτρεψαν να δει πρώτη φορά ταινία στα 17 του, ο Σρέιντερ περιγράφει σε όλο το σεναριακό και σκηνοθετικό έργο του την πάλη τού εκ γενετής αμαρτωλού ανθρώπου για λύτρωση, ακολουθώντας μια πορεία ανόδου (κατακτήσεις, πλουτισμός, καταξίωση), της επακολουθούμενης πτώσης και μέσω αυτής της αληθινής, υπαρξιακής αναγέννησής του. Και αυτή η κάθοδος στην κόλαση (της σάρκας), μέσα από την οποία περνά ο προτεσταντικός δρόμος για τον (πνευματικό) παράδεισο, μπορεί να είναι η απέλπιδα μάχη για επιστροφή στη χαμένη ιαπωνικότητα («Μίσιμα»), η προσπάθεια ενός εμπόρου ναρκωτικών να αλλάξει ζωή («Νυχτερινές Επισκέψεις») ή η καταβύθιση ενός συντηρητικού επιχειρηματία σε έναν κόσμο αγοραίων, ένοχων απολαύσεων («Hardcore»).

Παγιδευμένος σε ένα παρόμοιο μοτίβο βρίσκεται και ο Τόλερ, στρατιωτικός κληρικός, ο οποίος μετά το θάνατο του γιου του στο Ιράκ βλέπει το γάμο του να διαλύεται και τον ίδιο να αποστρατεύεται βυθισμένος στις ενοχές. Βρίσκοντας καταφύγιο στην πίστη του, αναλαμβάνει το πόστο του ιερέα μιας μικρής επαρχιακής εκκλησίας και, παλεύοντας καθημερινά με τους δαίμονές του, προσπαθεί να συνέλθει. Κι ενώ προετοιμάζεται για τη γιορτή των 250 χρόνων από την ίδρυση του ιστορικού ναού στον οποίο λειτουργεί, γνωρίζει μια νεαρή έγκυο, τη Μέρι, και τον σύζυγό της Μάικλ, έναν οικολόγο ακτιβιστή με έμμονες ιδέες και αυτοκτονικές τάσεις. Δανειζόμενος

ιδέες κι ερωτήματα από το «Χειμερινό Φως» του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν και το «Ημερολόγιο Ενός Επαρχιακού Εφημέριου» του Ρομπέρτ Μπρεσόν, ο Σρέιντερ ακολουθεί με αργό, τελετουργικό τέμπο ένα ξεγυμνωμένο από εντάσεις σενάριο, το οποίο εστιάζει στην εσωτερική μάχη του Τόλερ με την πίστη του.

Από αυτόν τον πόλεμο όμως ο θεός μοιάζει απών, οι απαντήσεις αργούν και ο Μάικλ με τη δική του «πίστη» –που, αντίθετα από τη θρησκευτική, απαιτεί άμεση, κοσμική παρέμβαση– επενεργεί σαν καταλύτης. Δρώντας αυτοκαταστροφικά, θα σπρώξει τον Τόλερ μέχρι τον πάτο της κατακόρυφης διαδρομής του, ενώ ταυτόχρονα θα του δείξει το δρόμο προς την επιφάνεια. Οι «Ακρότητες» τον περιγράφουν με ειλικρινή σπαραγμό και μια σχεδόν μπρεσονική αφηγηματική καθαρότητα, η οποία θα ήταν απόλυτα αποτελεσματική αν δεν υποχωρούσε σε μερικές αχρείαστες, απλοϊκές ψυχολογικές και ιδεολογικές εξηγήσεις... αμερικανικού τύπου (συνεχί close ups με ευρυγώνιο, βιντεοκλιπτική «περιγραφή» της ονειρικής αιώρησης...).

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Ευπρόσδεκτη επιστροφή ενός σημαντικού Αμερικανού δημιουργού, τακτικού σεναριογράφου στις ταινίες του Σκορσέζε («Ταξίτζης», «Οργισμένο είδωλο», «Ο τελευταίος πειρασμός») και εμπνευσμένου σκηνοθέτη («Hardcore», «Επάγγελμα ζιγκολό», «Μίσια», «Affliction») γύρω από ένα μεσήλικα ιερέα, που μια έγκυος γυναίκα προκαλεί την πίστη του στους θεσμούς και στο θεό. Ο Ερνστ Τόλερ (Ίθαν Χοκ), είναι ο ιερέας σε μια μικρή, 250 χρόνων, με λιγοστούς πιστούς, εκκλησία, που, μια Κυριακή, μετά τη λειτουργία, τον καλεί η Μαίρη (Αμάντα Σίφριντ) για να συναντήσει τον φανατικό ακτιβιστή άντρα της, Μάικλ, ο οποίος, απογοητευμένος από την καταστροφική πορεία του πλανήτη μας, διερωτάται αν πρέπει να φέρουν σ' ένα τέτοιο κόσμο κι άλλο παιδί. Ο Σρέιντερ εστιάζει το φακό του στους δυο βασικούς πρωταγωνιστές του, τον Τόλερ και την Μαίρη, από τη μια ένα βασανισμένο ψυχικά ιερέα που έχει χάσει το γιο του στον πόλεμο του Ιράκ, που εξομολογείται στο θεό μέσα από το ημερολόγιό που κρατά (και το οποίο ακούμε, κάθε τόσο, σε voice over), που τώρα το έχει ρίξει στο πιστό και, ενώ αργοπεθαίνει, αντιμετωπίζει μια κρίση στην πίστη του, κι από την άλλη μια θρήσκα γυναίκα χωρισμένη, εθισμένη στο πιστό, που αρνείται την όποια θεραπεία, έτοιμη όμως να αντιμετωπίσει με θάρρος την εγκυμοσύνη της.

Με την **ανεπανάληπτη ερμηνεία του Ίθαν Χοκ**, με μια έξοχη, ατμοσφαιρική φωτογραφία (του Αλεξάντερ Ντάναν), με την αξέχαστη μουσική του Μπράιαν Γουίλιαμς με ένα αυστηρό, λιτό, με μια δική του γοητεία, στίλ, που θυμίζει εκείνο του Ρομπέρτ Μπρεσόν και του Ντράγιερ (σκηνοθέτη που, μαζί με τον Όζου και τον Ντράγιερ, θαυμάζει ο Σρέιντερ), με το κάθε τι οργανωμένο με μεθοδικότητα και μια γεωμετρική σύλληψη, με ένα ρυθμό γεμάτο σασπένς, που θυμίζει τον Χίτσκοκ (άλλο αγαπημένο σκηνοθέτη του), και που συναντάμε στα καλύτερα σενάρια του (ιδιαίτερα στον «Ταξίτζη», με τον οποίο η ταινία έχει και μια άλλη, μεγαλύτερη σχέση), με ένα φινάλε που σε γεμίζει με ερωτήματα, και χρησιμοποιώντας το παλιό μορφό του φιλμ και που δημιουργεί μια «κλειστή» ατμόσφαιρα, ο Σρέιντερ έφτιαξε μια από τις πιο προσωπικές ταινίες του, μια πολυεπίπεδη, βουτηγμένη σε μια σκοτεινή ατμόσφαιρα, ταινία, πάνω στη σύγχρονη Αμερική, που θέτει πολλά ερωτήματα γύρω από την πίστη (και όχι μόνο τη θρησκευτική) και το μέλλον του πλανήτη μας.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ

Με τις Ακρότητες η καριέρα του 71χρονου Πολ Σρέιντερ ολοκληρώνει τον κύκλο της, και ο **Αμερικανός δημιουργός φτάνει στο αποκορύφωμα της θεματικής και του στυλ του με ένα αυστηρού ύφους, απόλυτης διαύγειας φιλμ, με ήρωα έναν ακόμη «χαμένο» άν-**

δρα, τον πρώην στρατιωτικό εφημέριο Τόλερ, ο οποίος έχει χάσει τον γιο του στον πόλεμο, έχει χωρίσει από τη σύζυγό του και πλέον εργάζεται ως πάστορας σε μια μεταρρυθμιστική εκκλησία.

Λιτός και αυτάρκης, λιγομίλητος και εργατικός, σαν μπρεσονικός χαρακτήρας από άλλη εποχή, φαίνεται ικανοποιημένος σε μια επαναλαμβανόμενη καθημερινότητα που διακόπτεται από την επίσκεψη μιας νέας γυναίκας, της Μέρι. Η Μέρι είναι έγκυος και ανησυχεί γιατί ο σύζυγός της δεν είναι μόνο ακτιβιστής αλλά και αρνητικός στην προοπτική να γίνει γονέας ενός παιδιού σε έναν κόσμο γεμάτο βία και άλυτα προβλήματα.

Ο Τόλερ φοβάται πως ο προβληματισμένος άνδρας μπορεί να εμπλακεί ενεργά σε βίαιες πράξεις και βλέπει με εξαιρετική συμπάθεια τη Μέρι, που πάντα διακριτικά δείχνει να αναζητά σε αυτόν μια χείρα βοήθειας και κατανόησης. Ωστόσο, η παραμυθία της εκκλησίας καταρρέει όσο περνά ο καιρός και η ρουτίνα γίνεται δυσβάσταχτη, η υγεία του κλονίζεται και η πίστη του φυλλορροεί.

Αναρωτιέται βουβά αν η ασκητική ζωή δεν ήταν παρά ένα καταφύγιο για την τραγική απώλεια στη ζωή του και όχι ακριβώς ο φυσικός του προορισμός. Ο Τόλερ βρίσκεται στη μέση δύο οικογενειών: της δικής του, που διαλύθηκε, με δικό του φταίξιμο, όπως του υπαγορεύει η ενοχική ηθική του, και μιας άλλης, που κινδυνεύει άμεσα, για ιδεολογικούς/ιδεαλιστικούς λόγους.

Αντί να υποχωρήσει στα συμπονετικά λόγια ενός ευσπλαχνικού πάστορα, υποκύπτει στον ανθρώπινο πειρασμό της παρέμβασης και της δράσης, διότι έχει και μια καταπιεσμένη εκρηκτική πλευρά που περιμένει να αναδυθεί.

Οι διάλογοι του πάστορα με τον προϊστάμενό του είναι ένα πυκνό, επιδεικτικό πινγκ πονγκ της αυθεντικής με την εμπορευματοποιημένη άποψη για την εφαρμογή της θρησκείας στις μέρες μας και έρχεται σε αντίθεση με τις γεμάτες συναίσθημα και διακριτικές υπερφυγές κουβέντες του Τόλερ με τη Μέρι. Κάνοντας μια δημιουργική αναδρομή στα θέματα και τις ιδέες που επικράτησαν στη φιλμογραφία του, ο Σρέιντερ καταλήγει σε ένα ιδιόμορφο sequel του Travis Bickle από τον Ταξίτζη στο πρόσωπο του Τόλερ, εξελίσσοντας τη χριστιανική αποστολή του σε κάτι πιο ελπιδοφόρο και σαφώς λιγότερο ισοπεδωτικό, χωρίς να σπέρνει άμυαλη αισιοδοξία. **Ο Ίθαν Χοκ, μακράν, στον ρόλο της καριέρας του.**

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

PAUL JOSEPH SCHRADER

Γεννήθηκε στις 22 Ιουλίου 1946 στο Grand Rapids, Michigan, από γονείς Καλβινιστές, οι οποίοι μέχρι τα 18 του χρόνια δεν του επέτρεψαν να δει ταινίες. Σπούδασε στο Calvin College, Columbia University και UCLA's graduate Film Program. Έκανε κριτική κινηματογράφου και στη συνέχεια άρχισε να γράφει σενάρια. Το σενάριο που τον έκανε διάσημο ήταν για την ταινία «Ταξίτζης» (1976) του Μάρτιν Σκορσέζε. Η επιτυχία του φιλμ επέτρεψε στον Σρέιντερ να αρχίσει να σκηνοθετεί ταινίες, από τις οποίες ο ίδιος θεωρεί καλύτερη την Ιαπωνική συμπαραγωγή Mishima (1985).

Φιλμογραφία: (σαν σκηνοθέτης) 2017 Reformed, 2016/Ι Η τελευταία αρπαχτή, 2014 Μέχρι τέλους, 2013 Venice 70: Future Reloaded (Documentary), 2013 The Canyons, 2008 Adam Resurrected, 2007 The Walker, 2005 Dominion: Prequel to the Exorcist, 2002 Auto Focus, 1999 Forever Mine, 1997 Affliction, 1997 Touch, 1995 Untitled: New Blue (Documentary short), 1994 Witch Hunt (TV Movie), 1992 Νυχτερινές Επισκέψεις, 1990 Ξένοι στην Βενετία, 1988 Patty, 1987 Στο χάραμα της μέρας, 1985 Mishima, 1982 Η Αγριόγατα, 1980 Επάγγελμα: Ζιγκολό, 1979 Hardcore, 1978 Θανάσιμη απειλή.